

МОРСКА МАГИЯ

Дженифър Донъли

Превод от английски Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *The Waterfire Saga: Sea Spell*
Copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Ина Михайлова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-1922-9

*На читателите ми,
които създават истинската магия*

*Всичко се лекува със солена вода:
с пот, съзи и море.*

ИСАК ДИНЕСЕН

ПРОЛОГ

МАНОН ЛАВЬО, заела царствена поза на трона си от преплетени кипарисови корени, огледа мъжа пред себе си. Очите ѝ се плъзнаха по черната му униформа, по късо подстриганата коса и жестокото лице. Заедно с още шестима войници той бе нахлул в пещерата ѝ, дълбоко под водите на Мисисипи, тъкмо докато тя редеше карти таро по мъхестия гръб на една кайманова костенурка.

– Капитан Трахо, значи? – Гласът, както и погледът на Манон, не изразяваше никаква емоция. – С какво мога да ви бъда полезна?

– Търся русалка на име Ава Корахосо – стегнато каза Трахо. – Тъмна кожа. Черни плитки. Сляпа е. Плува с една пираня. Виждали ли сте я?

– Не съм – отвърна Манон. – А сега, ако ме извините, капитане, трябва да се върна към картите си. *Au revoir*.

Слугата на Манон заплаува към Трахо, за да го изведе от пещерата, но Трахо го отблъсна.

– Ава е била видяна да влиза в пещерата ви – каза той. – Освен това ми казаха, че имате всевиждащ камък, който ползвате, за да я следите. Предайте ми го и си тръгвам.

Манон изсумтя.

– *C'est sa coouon* – каза тя презрително. *Глукак*.

Щракна с пръсти и двацет алигатора, всеки около поло-

вин тон, изпълзяха от гъстата кал, покрила пода на пещерата. Въртейки опашки, влечугите обградиха Трахо и хората му.

– Имам по-добра идея – каза Манон, а зелените ѝ очи пробляснаха. – Какво ще кажете гладните ми приятелчета да ви изядат?

Трахо бавно вдигна ръце, без да сваля поглед от алигаторите. Хората му направиха същото.

Манон кимна.

– Така по бива – каза тя. – По тези места аз коля и беся.

Тя остави картите и стана от трона си, вдигнала високо украсената си с тюрбан глава. Беше невъзможно да се познае на колко е години. Светлокафявата ѝ кожа бе гладка, но очите ѝ изглеждаха древни. Имаше високи скули и властен нос. Бяла туника и червена пола обгръщаха тялото и сребрилата ѝ опашка. Около талията си имаше колан, украсен с речни перли и черупки от черни миди. Коланът се предаваше по наследство още от първата блатна кралица, индианка, която бе заминала за Атлантида по време на човешкия си живот. Там бе оцеляла след разрушаването на острова, беше се превърнала в русалка и се беше завърнала в делтата.

Манон говореше на жаргона на блатото. Езикът ѝ бе смесица от пресноводен русалски, подправен с африкански, английски, френски и испански думи, научени от терагогите призраци, които обитаваха Мисисипи. Някои от тези призраци ѝ правеха компания – една избягала робиня на име Сали Уилкс, графиня-креолка на име Есме и пиратът Жан Лафит.

Манон не се страхуваше от призраци. Или от разбойници в униформи. Или от каквото и да е. Под звука от ръмженето на алигаторите тя обиколи Трахо.

– Тази русалка, Ава, е *beaucoo** смела. Плува из блатата сама. Ами ти? – рече тя с подигравателен тон. – На теб ти трябва двеста войници да те държат за нежната ръчица.

* Много, от фр. *beaucoup*. – Бел. прев.

Манон не виждаше останалите войници на Трахо от пещерата, но и не ѝ трябваше. Камъкът я бе предупредил за идването им.

Трахо не обърна внимание на подигравката.

– Убий ме и двестата войници ще убият *теб* – каза той. – Трябва да разбере къде е Ава Корахосо. Докато това не стане, няма да си тръгна.

В очите на Манон блесна гняв.

– Щом искаш информация, ще си *платиш* за нея – сопна се тя. – Както всички останали. Или освен страхливец си и крадец?

– Десет дублона – каза Трахо.

– Двайсет – вдигна цената Манон.

Трахо кимна. Манон отново щракна с пръсти и алигаторите ѝ се заровиха обратно в калта. Един от войниците на Трахо носеше торба през рамо. По заповед на командира си той я отвори, наброи десет златни монети и ги сложи на една маса.

Когато свърши, Манон каза:

– Русалката се отби преди два дни. Беше на път за Черноводието и искаше гри-гри, за да я защитава от Оква Нахоло. Направих ѝ амулета. Ползвах нокти от бухал, зъби от бял алигатор и зов на койот. Завързах ги с език на белоуста отровница. Обаче няма да ѝ помогне. Беше на края на силите си. И болна. Сигурно костите ѝ вече се белеят на дъното на Черноводието.

Трахо обмисли чутото и каза:

– Всевиждащият камък. Къде е?

Манон се изкиска.

– Няма такова нещо – отвърна тя. – Камъкът е само легенда, която не отричам. Хората по тези краища са *воосоо* диви. Държат се малко по-прилично, ако си мислят, че някой ги наблюдава.

Трахо се огледа. Измърмори някакво проклетие за изоста-

веното от боговете Пресноводие и напусна пещерата.

Манон се носеше във водата, без да помръдне, взряна след него, заслушана във виковете на войниците и цвиленето на морските коне. Сали и Лафит се присъединиха към нея, и двамата с разтревожени лица. Когато войниците най-сетне потеглиха, Манон изпусна дълго събързания си дъх.

Есме, с копринени поли, веещи се около краката ѝ, се приближи до Манон и я дръпна за едната обица.

– Говориш лъжи, Манон Лавьо! Онази русалка не е в Черноводието. Какво да прави там? В Черноводието няма Оква. Тя тръгна към Паешкото царство и ти го знаеш!

Манон се отърси от нея. Обърна се към Сали и каза:

– В теб ли е? На сигурно място?

Сали кимна. Бръкна в деколтето си и извади оттам един полиран гранат. Камъкът беше колкото змийска глава и толкова тъмночервен, че изглеждаше почти черен.

Манон го взе и изпя заклинание окула. След няколко секунди от дълбините на камъка изплува образът на русалка със сребърни очила и прасковеножълта рокля. Беше изплашена, видя Манон, но се опитваше да не го показва. Ава. Вече бе стигнала Паешкото царство. Манон не знаеше да се смее ли, или да плаче.

– Тази русалка създава *неприятности* – захленчи Лафит и закърши ръце. – *Казах* ти, че ще доведе Трахо и други като него до прага ти. Този път го изигра, но какво ще правим, ако се върне?

Манон нямаше отговор.

Ава Корахосо се беше появила на прага ѝ преди пет дни, водена от една ръмжаща пираня. Беше слаба и трескава, но не помоли за храна или лекарства. Вместо това извади няколкото мокрети, които ѝ бяха останали, и поиска амулет, да я опази от Оква Нахоло.

– *Оква?* – бе попитала Манон и я беше огледала отгоре до

долу. – Тези проклетни чудовища са ти най-малкият проблем! Прибери си парите и си купи храна!

Беше тръгнала да затваря вратата, но Ава я беше спряла с ръка.

– Моля – бе казала тя. – Всички в блатата казват, че твоите амулети са най-мощните.

– Всички са прави. Но няма достатъчно мощен амулет, който да те спаси от Оква. Стига само да ги зърнеш и сърцето ти ще спре.

– Не и моето. Аз не мога да ги видя. Сляпа съм – бе казала Ава, сваляйки очилата.

– Вярно, *cher*, вярно – бе казала Манон с омекнал глас и ясен поглед, вторачен в невиждащите очи на Ава. – Каж ми защо искаш да се бориш с Оква?

– Не *искам* – бе отвърнала Ава. – Но те имат нещо, което ми е нужно, за да спра едно чудовище – чудовище десет пъти по-страшно от Оква.

– Това не значи, че ще го получиш. Оква пак могат да те убият. Всъщност бих заложила пари, че ще го направят.

– Може. Но бих отдала живота си с радост, ако знаех, че така ще спася много други животи.

Тази русалка е по-луда от блатен плъх, си бе казала Манон. После беше понечила да изгони Ава, но нещо я бе спряло. Нещо в очите на Ава. В тях имаше нещо нередно – макар и сляпа, русалката... виждаше. Виждаше вътре в теб, в дълбините, виждаше истината. Виждаше доброто, независимо колко упорито се опитваш да го скриеш.

– Задръж си парите – бе заявила Манон, въпреки че разумът ѝ подсказваше да не го прави. После бе въвела Ава в пещерата, беше ѝ предложила стол и чаша гъсто и сладко кафе от папур. После бе седнала срещу нея и я беше попитала какво ще търси в блатата.

– Каж ми направо. Никакви лъжи, *cher* – бе предупредила

тя. – Добрият гри-гри се прави от много съставки. Истината е една от тях.

Ава си беше поела дълбоко дъх и бе казала:

– Под леда в Южното море се крие чудовище. Спи от векове, но сега е започнало да се събужда. Създадено е от един от великите магове на Атлантида.

Древните очи на Манон се бяха присвили. Блатните русалки бяха свикнали да слушат измислици. Десетилетията, прекарани в слушане на такива приказки, я бяха превърнали в скептик.

– Чудовище, а? – бе повторила тя. – Защо му е на маг да създава чудовище?

Ава бе разказала на Манон за Орфео, за талисманите и за Абадон, и как Ава и още пет русалки са били избрани да победят чудовището. Беше ѝ разказала за Валерио как отвлича и затваря морския народ в затвори и как ги принуждава да търсят талисманите. Когато Ава приключи разказа си, Манон бе толкова потресена, че се наложи да нареди да ѝ донесат ароматни соли за вдишване.

Слуховете, носени по течението на реката, бяха стигнали до ушите ѝ. Слухове за мощни магически предмети и трудови лагери. Слухове за войници в черни униформи, които плуват из нейното блато, и за един подозрителен мъж без очи. Беше ги сметнала за поредната порция измислици. Пристигането на Ава в пещерата ѝ и появата на Трахо я бяха разубедили.

– Трябва да намериш талисмана, дете. Няма съмнение – бе казала Манон щом се възстанови. – Ще ти помогна с каквото мога.

Беше нахранила Ава с люта, засищаща яхния от раци, саламандри и речни чушки и ѝ беше дала лекарство за температурата. После ѝ беше направила гри-григо – може би най-мощното, излизало някога изпод ръцете ѝ, и не ѝ беше взела и едно каури. Лафит, Есме и Сали я бяха изгледали така, сякаш

си е загубила ума.

След като закачи амулета на шията на Ава, Манон ѝ бе казала, че Оква живеят в блатото на име Паешкото царство и бе ѝ обяснила как да стигне дотам. Беше се опитала да убеди Ава да пренощува в пещерата, до подводния огън, но Ава учтиво бе отказала.

– Войниците ме следват по опашката – бе казала тя. После бе благодарила на Манон и се бе сбогувала с нея.

– Пазете това дете, чувате ли? – бе прошепнала тя на духовете, загледана в отдалечаващата се Ава. Беше загрижена за тази русалка, макар да не ѝ се искаше. Загрижеността беше рискована работа в блатата. Паешкото царство се намирало на четири дни плуване от пещерата на Манон и бе получило името си от огромните кръвожадни осмокраки, които живееха и ловуваха по бреговете му. Само че не те, а другите създания, които обитаваха блатото, притесняваха Манон – повечето твърде хитри, за да допуснат да ги види с окула. Въпреки това всевиждащият камък разкриваше следите от присъствието им – кости и черепи, полузарити в тинята.

Сега Манон отново взе картите таро в ръце. Бяха направени от черупките на миди-плочки, излъскани и гравирани с таро-символи. Сега тя измъкна една от тестето и я обърна. Когато видя картината – висока, права кула, от чиито прозорци излизаше огън, Манон затаи дъх.

– Кулата значи опасност. Лоша работа – каза Лафит и изцъка с език. – Много лоша работа.

Манон отново хвърли поглед към всевиждащия камък. Образът на Ава избледняваше в дълбините му. Русалката бе навлязла по-дълбоко в Паешкото царство, твърде дълбоко за всевиждащия камък. Сега мястото ѝ зае друг образ – грубият капитан Трахо, яздец с войниците си.

Яздеха в грешната посока, това все беше нещо. И дори да откриеха, че Оква живеят в Паешкото царство, а не в Черно-

водието, Ава имаше доста добра преднина. От друга страна, те бяха на коне, а тя на перки. Те бяха силни, а тя слаба. Те бяха двеста, а тя сама.

Страхът, емоция, с която Манон не бе свикнала, уви тънките си студени пръсти около сърцето ѝ.

– Моля те, *cher* – прошепна тя. – Побързай.

ЕДНО

СЕРАФИНА ЗАПЛУВА към входа на пещерата, зейнала високо на склона на една самотна, брулена от теченията скала, и надникна в черната вода.

– Няма да дойдат – каза тя.

– Ще дойдат – възрази Дезидерио. – Сигурно са решили да минат по някое задно течение, за да се отърват от преследвачите си. Навън е опасно и за неките, не само за нас.

Сера кимна, но не много убедено. Продължи да се оглежда в търсене на движение във водата, докато останалите се носеха около огъня в опит да се стоплят. Тя беше направила огъня малък и слаб. Последното, което искаше, бе някой да забележи присъствието им.

Сера, Дезидерио, Язид и Линг се намираха в ничии води, отвъд границата на царството на меертойфелите, гоблинското племе. За тях щеше да е по-удобно да проведат срещата в щаба си в Каргъорд, но Гулдемар, вождът на меертойфелите, мразеше неките – племе от оръжейни търговци, и им беше забранил да влизат в царството му. Неки, открит на меертойфелска територия, щеше да бъде застрелян на място, така беше заповядал.

Сера също не харесваше неките и ѝ се искаше да не се налага да води преговори с тях, но нямаше избор. Ездачите на смъртта тъкмо бяха засекали две доставки на оръжия. Според

сделката на Сера с Гулдемар гоблините трябваше да снабдяват Черните перки с оръжия. Засечените доставки бяха последните две, за които Гулдемар се беше договорил със съпротивата и бе отказал да ги компенсира. Ездачите на смъртта не бяха негов проблем, така беше казал. Той бил изпълнил своята част от сделката.

В отчаянието си Сера се уговори с неките да се срещнат тук, в пустите гранични води на Северно море. Но дали щяха да дойдат?

Загубата на ценни оръжия беше лоша новина, но Сера много повече се тревожеше от факта, че ездачите на смъртта разполагат с информация кога ще бъдат доставени оръжията и по какъв път. Това потвърждаваше нещо, което тя вече подозираше – че сред Черните перки има вражески шпионин. Въпросният шпионин вече бе нанесъл сериозни щети на съпротивителното движение и, изглежда, щеше да продължи да го прави. Сера бе споделила плана си за срещата с неките само с най-приближените си, с надеждата да го опази в тайна от шпионина.

Играй с мисъл за цялата дъска, не само за една фигура, я бе съветвала майка ѝ, кралица Изабела, сравнявайки държавното управление с партия шах. Откакто Сера бе разбрала, че чичо ѝ Валерио е организирал нападението срещу Серулия и убийството на майка ѝ, тя отчаяно се опитваше да опази себе си и Черните перки от шах и мат.

Къде са неките? – мислеше си сега, без да спира да се взира в черните води. – Да не ги е изплашило нещо?

– Още пет минути и изчезваме – обяви тя, когато се върна при останалите.

В този момент температурата в пещерата рязко спадна и пламъците на подводния огън почти изчезнаха. Сера чу звук зад гърба си. Завъртя се с ръка върху дръжката на кинжала, закачен на колана ѝ. Бойците ѝ се скупчиха зад нея.

В пещерата плуваха три фигури. Лицата им бяха скрити зад покрити с пясък качулки. Имаха дълги, мощни опашки и приличаха на морски хора, но Сера знаеше, че не са такива.

Неките, каза си тя наум и пусна кинжала. Формоменители. Предпазливи и неуловими, неките можеха за секунди да се смесят с тъпа морски хора, с рибен пасаж или да се слоят с някоя скала.

Излъчваха неприятно сладникава миризма, от която стомахът на Сера се обърна – миризма на смърт. Припомни ѝ нашествието в Серулия и гниещите трупове на поданиците ѝ, с които бяха осеяни развалините на града.

Тя инстинктивно докосна пръстена на дясната си ръка. Махди ѝ го беше издялал от мидена черупка като израз на любовта си. Мисълта за Махди ѝ вдъхна смелост.

– Добре дошли – каза тя и кимна на гостите.

Неките си свалиха качулките. Под тях се показаха мъжки лица, изваяни, красиви. Водачът им, тъмнокож, с кехлибарени очи, с дълга, свободно вееща се черна коса, ѝ подаде ръка. Сера я пое. Той я стисна силно. Придружителите му също бяха с кехлибарени очи. Кожата им бе бледа. По гърбовете им се спускаха дълги руси плитки.

– Аз съм Серафина, кралица на Миромара. Благодаря ви, че дойдохте. Зная, че пътят ви е бил пълен с опасности.

– Кова – каза водачът. Кимна към другите. – Джулма и Петос.

Докато говореше, Сера видя, че езикът му е черен и раздвоен като на змия. Това я стресна, но тя не показа чувствата си.

– Седнете с нас – покани ги тя и посочи огъня.

Нещо лъсна мътно на дланта ѝ. Тя погледна и прехапа устни. Дланта ѝ бе покрита с кръв. Явно се беше порязала, без да забележи, но как? С дръжката на кинжала? Тя бързо изтри ръка в куртката си с надеждата, че никой не е видял, после

седна до неките и останалите Черни перки около огъня.

Кова се настани с Джулма и Петос от двете му страни. Линг поднесе купа с лепки и кошница с лентовидни червеи. Докато неките ядяха, Кова попита:

– Какво ви трябва?

– Арбалети и харпуни – отвърна Дез.

– Колко?

– По пет хиляди. Плюс муниции.

– Кога?

– Вчера – каза Язид.

Кова кимна, навъсен.

– Няма да е лесно, но може да стане. Дайте ми седмица.

– Качествени продукти. Не боклуци – каза Дез.

– Арбалетите са гоблинско производство. Харпуните са от един терагог-търговец. Най-добрите на света – рече Кова. Усмихна се мрачно. – Терагогите ги бива в едно нещо, и то е убиването.

– А муниции? – попита Язид.

– Стрелите за харпуните са от неръждаема стомана. Гогски. Тези за арбалетите са от коболдска стомана с назъбени върхове. Уцелиш ли някого с такава стрела, оставяш го на място.

– Колко? – попита Сера.

– Седемдесет хиляди троки.

Тя поклати глава.

– Нямаме мокрети, само дублони.

Кова се изсмя.

– Откраднати от съкровищницата на Валерио, доколкото чух.

– Не откраднати, а възстановени – заяви Сера. – От *моята* съкровищница.

Единствените средства на Черните перки бяха съкровищата, които бяха взели от трезорите дълбоко под двореца на

Серулия – гогски дублони, скъпоценни камъни, сребърни бокали, златни бижута.

– Петдесет хиляди дублона тогава – рече Кова.

– Трийсет.

Кова не отговори. Изчовърка с нокът парче храна измежду зъбите си.

– Четирийсет и пет – каза накрая. – Последно предложение.

Сера се замисли за цената, която искаше. Средствата ѝ се топяха бързо. Храната и оръжията за войската, бодливите лози Дяволска опашка и другите материали, с които бяха укрепили лагерите си, струваха скъпо. Скъпи бяха и магмените лампи, които бе принудена да купува, защото в Каргьорд, изглежда, нямаше магмени жили. А това беше само подготовката. Битката, с която щеше да си върне Серулия от Валерио, битката срещу Абадон... те тепърва предстояха.

Четирийсет и пет хиляди дублона, реши тя накрая, бе цена, която бе готова да плати. Имаше обаче и друга, по-висока цена за тези оръжия, а нея тя не можеше да понесе: животи.

За момент Сера напусна пещерата и неките. Пренесе се обратно в Серулия по време на нашествието. Видя тялото на баща си да се спуска към дъното. Видя стрелата, която прониза гърдите на майка ѝ. Чу писъците на невинни морски хора, покосени от нашествениците.

– Сера... – Говореше Дезидерио. Тя едва го чуваше.

Очите ѝ се спряха на Кова. Беше подпрял ръка на един камък, а от дланта му се точеше кървава нишка. Тя отмести поглед и видя петна кръв по купата с лепки, която Линг беше предложила на гостите, и още няколко по кошницата с червеи.

Не съм се порязала, осъзна тя. – Неките имат кръв по ръцете и цапат с нея всичко, което докоснат.

– Сера, трябва да дадем отговор. – Сега говореше Язид.

Само че тя не можеше да произнесе думите. Беше парализирана от страх – страх за народа си, за страданията и разрушенията, които щяха да последват. Как би могъл който и да е владетел да вземе решение да тръгне на война? Дори и в името на справедлива кауза? Как би могла да прати хиляди хора на смърт?

Тогава чу друг глас, този на Вража. Сера бе сигурна, че речната вещица е била убита от ездачите на смъртта, но продължаваше да живее в сърцето на Сера.

Вместо да се криеш от страха си, остави го да говори, беше й казала Вража. – Той ще ти даде добър съвет.

Сера се заслуша.

Неките продават смърт, каза страхът ѝ. Само че ти трябва да се научиш да седиш редом със смъртта и търговците ѝ, ако искаш да победиш чичо си и да унищожиш злото в Южното море. Колко още ще загинат, ако не направиш нищо?

Сера вдигна очи и срещна погледа на Кова. С глас, натезжал от ужас, тя каза:

– Съгласна съм.

Кова кимна.

– Условията ми са половината от плащането да е в аванс.

Перките на Сера настръхнаха. Никой мърляв контрабандист на оръжия не можеше да ѝ заповядва.

– *Моите* условия са, че нищо не плащам в аванс – заяви тя. – Когато си получа оръжията, тогава ще си получиш златото.

Кава я изгледа продължително.

– Как ще закараш стоката до Карг? Ще бъде в сандъци, привързани към гърбовете на коне. Моите коне. Те не са част от сделката.

– Това е моя грижа – отвърна Сера.

Кова изсумтя.

– Така си е. И това, и още много неща – добави и стана.

Джулма и Петос го последваха.

– Дай ми пет дни – каза той и протегна ръка към Сера, за да скрепят сделката с ръкостискане.

Сера също се изправи и стисна ръката му, без да сваля очи от неговите и без да трепне. Кова пусна ръката ѝ и тримата неки вдигнаха качулките си. След секунди ги нямаше.

Сера сведе очи към дланта си. Знаеше какво ще види.

Усети нечия ръка на рамото си. Беше Линг.

– Ще се измие – каза тя.

Сера поклати глава.

– Не, Линг – тихо каза тя. – Няма.

ТЕЧЕНИЯТА В Мъорк Дал бяха пусти, магазините – затворени, къщите – залостени за през нощта. Единственото, което разсейваше мрака в спящото гоблинско село на сред ледените сиви води на Северно море, бе мъждивата светлина от няколко магмени лампи.

Астрид Колфинсдотир плуваше безшумно по главното течение с изваден меч, нащрек за всяко движение. Търсеше огледало.

Нито в Каргьорд, където бе оставила приятелите си, нито в безлюдните води, заобикалящи тази пустош, нямаше огледала. Плуваше на юг от няколко дни. Мъорк Дал бе първото селище, на което попадеше, и първото място, където може би щеше да намери онова, което търсеше.

Орфео я бе призовал. Беше дошъл при нея в огледало и тя знаеше, че за да отиде при него, също ще трябва да мине през огледало. Но как? Много от най-могъщите магове не можеха да минават през огледала. Тогава как щеше да успее тя – русалката без магия, онази, която и една нота не можеше да изпее?

– Това е пълна лудост – прошепна тя. – Безнадеждно е. Невъзможно. Самоубийствено.

Напоследък често повтаряше тези думи – още откакто бе срещнала Серафина, Нийла, Линг, Ава и Бека в пещерите на

йелите.

Шестте русалки бяха призовани от водачката на йелите, Баба Вража. Тя бе тази, която им разказа за чудовището в Южното море и им разкри, че те са единствените, които могат да го надвият.

След като си бяха тръгнали от йелите, момичетата бяха научили, че Орфео е бил лечител и най-силният сред маговете на Атлантида – Шестимата царували. Всеки от тях бе имал талисман – магически предмет, който усилвал способностите им. Талисманът на Орфео бил свършен изумруд, дар от Евексион, бога лечител.

Заедно с останалите магове Орфео управлявал мъдро и справедливо и спечелил обичта на поданиците си, докато съпругата му Алма не умряла. Той не можал да приеме смъртта ѝ и помолил Хорок, пазителя на подземния свят, да му я върне. Хорок отказал и Орфео се закле сам да си я върне. Решил да създаде чудовище, достатъчно силно, че да може да нападне подземния свят – Абадон. Орфео призовал богинята на смъртта Морса да му помогне. От нея получил друг талисман – свършена черна перла.

Когато останалите петима магове – Мероу, Никс, Сикоракс, Нави и Пира, разбрали какво замисля Орфео, се опитали да го спрат. Разгневен, той пратил чудовището си срещу тях. В битката Абадон унищожил Атлантида. Когато хората побягнали към водата, Мероу помолила Нерия, богинята на моретата, да им помогне. Нерия сплела краката на атлантидите в опашки и им дала способността да дишат под вода. Така ги спасила.

Макар петимата магове да се били храбро, те не успели да надвият Абадон, затова го затворили в Карцерон, затвора на острова. За да се отвори ключалката на затвора, били нужни шестте талисмана. Орфео отказал да им даде своя, затова се наложило да го убият, за да го вземат. Щом Абадон бил затво-

рен, Сикоракс, с помощта на няколко кита, отнесла Карцерон в Южното море.

След това Мероу скрила талисманите на най-опасните места в шестте подводни царства, за да не може никой никога да ги използва и да освободи Абадон. После тя заличила всички доказателства за съществуването на Абадон. Създаде нова история, според която Атлантида загинала от естествена смърт. С времето предателството на Орфео, чудовището му и талисманите били забравени.

Мероу била сигурна, че е направила всичко необходимо, за да опази народа си, но грешала.

Защото Орфео намерил начин да измами смъртта. Другите магове само си мислели, че са го убили. Той бил скрил душата си в черната перла, подарена от Морса, и чакал, векове наред, докато една риба открила перлата и я гълтнала. Когато рибар уловил рибата и я изкормил, попаднал на перлата. От него я купил един викингски вожд и когато я взел в ръка, душата на Орфео се вселила в тялото му. Отново жив, Орфео започнал да търси останалите талисмани, нетърпелив да освободи чудовището.

Орфео се бе заклел да си върне Алма от царството на Хоррок, дори да му отнеме цяла вечност. Астрид знаеше, че скоро ще изпълни клетвата си.

Злият Валерио пък искаше да покори всички подводни царства и да обедини армиите им, за да служат на Орфео. С такава огромна армия и със страховития Абадон, Орфео най-сетне щеше да може да нападне подземния свят. Той разбираше, че самите богове ще се вдигнат срещу него и че битката може да потопи в хаос не само Отвъдното, но и подводните и земните светове. Това обаче не го интересуваше. Щом си върнеше съпругата, той щеше да сложи ново начало на света, или на онова, което останеше от него. Единствените препятствия по пътя му бяха шест млади русалки.

Защо призова нас? – бе попитала Серафина Вража. – Защо не императори или адмиралы, или военачалници и техните войски? Защо не най-могъщите магове под водите?

Вража им беше казала, че именно те шестте са най-могъщите магове. Бяха наследници на Шестимата царували и магията на предците им живееше в тях.

Астрид бе наследница на Орфео. Отначало не бе повярвала на речната вещица. Беше невероятно. Невъзможно. Направо абсурдно.

Орфео бе най-могъщият маг на света. Най-могъщият в историята на света. А Астрид? Тя дори едно камо не можеше да изпее без свирката от китова кост. Бека ѝ я беше направила. Преди години, когато беше малка, можеше да прави заклинания, но след един лунен празник, *Månenhønnør*, бе изгубила магията си.

А сега се опитваше да намери могъщия безсмъртен Орфео и да вземе от него черната перла, за да могат с приятелките ѝ да съберат всички талисмани на едно място отново, да отключат Карцерон и да убият Абадон. Тя. Астрид Колфинсдотир. Русалка, неспособна да прави магия.

– Пълна лудост – прошепна тя отново. Но се налагаше да го направи. Налагаше се да намери Орфео и да се добере до черната перла. Единствено тя би могла да го направи.

Астрид продължи да плува през Мьорк Дал, без да спира да се оглежда наляво и надясно. Мина покрай витрина на магазин, пълна със сушени терагогски уши, захаросани морски краставици и подлютени молюски. На друга витрина бяха изложени оръжия, изковани от висококачествена коболдска стомана. На трети имаше редици магмени лампи. Трябваше ѝ фризьорски салон, бижутерия или шивашко ателие – някъде, където има огледала, но още не бе намерила подобно място.

След няколко минути тя стигна края на главното течение, където магазините свършваха и започваха къщи. Вдясно има-

ше по-малко течение, покрай което бяха наредени още няколко магазина. Над витрината на единия пишеше СПАСЕНИТЕ СЪКРОВИЩА НА СЕЛВИГ.

Астрид се втурна натам. Търсачите на съкровища, гоблини и морски хора, преравяха всеки потънал кораб за ценни предмети. Почти винаги продаваха огледала. Тя притисна нос към витрината и заслони очи с ръце. В магазина бе тъмно, но на улицата наблизко имаше стълб с магмена лампа, която излъчваше достатъчно светлина, за да може тя да види какво има вътре – кристални чаши, бронзови фенери, комплект за игра на крокет... и огледало!

Астрид се огледа бързо, за да се увери, че наоколо няма никого, прибра меча си в ножницата, увиснала на хълбока ѝ, и извади нож изпод палтото си. Вкара върха на острието в ключалката на вратата, изви го рязко и после бутна силно нагоре. Резетата се дръпнаха и вратата се отвори. Тя прибра ножа и влезе в магазина. Докато затваряше вратата, още веднъж внимателно огледа течението. Последното, което ѝ трябваше точно сега, бе да я арестуват.

Наложи се да си проправа път покрай камари корабно платно, пластмасови хладилни чанти и намотки найлоново въже, но накрая стигна до огледалото. Беше овално и доста голямо, със златна рамка. Астрид видя отражението си: сплетена коса, бледа като лунна светлина, леденосини очи, мощна чернобяла опашка.

– Как се прави това? – попита се тя.

Спомни си свирката от китова кост. Може би тя щеше да ѝ свърши работа. Но както посягаше да я извади, се спря. Можеше да пее само заклинания за камуфлаж. И дори да *знаеше* песента заклинание за пътуване през огледала, никога нямаше да успее да го изпее както трябва. Магията ѝ беше твърде немощна.

Тя си спомни как Орфео се бе появил в огледалото пред

нея в Танъров дол. Беше вдигнал ръка и я бе поставил на повърхността на огледалото, тя бе направила същото. За момент бе усетила как ръката ѝ потъва в сребристите дълбини. Сега отново притисна длан към повърхността на огледалото пред нея. Не се случи нищо. Тя натисна. Пак нищо. Започна да се ядосва, но реши да пробва още веднъж.

Тогава пред очите ѝ изплува лицето на жената, бледо и безплатно.